

Oratórium – miesto na modlitbu

V radosti i bolesti

„Pri návrate osemnástich sestier z Lotrinska mi rozprávali, že v niektorých dedinách vymreli celé rodiny. Tábory chorých a umierajúcich boli niekedy vyše hlavy pokryté špinou. Áno, s hrôzou sme sa triasli, ale pri pomyslení, že ide o záchranu duší, nabrali sme znovu odvahu pokračovať.“

a rozjímanie. Ako kňaz, ktorý slúži chorým a vyhľadávajú ho roky aj ľudia bez prístrešia, rozumie potrebe oratória. Lekár a konvertita MUDr. Pavol Strauss kedysi povedal, že najväčšie revolúcie sa odohrávajú v ľudskom vnútri.

Nuž, takto konajú svätí. Jeden zo životopiscov svätého Jána z Boha – Lucian del Pozo – zaznamenal: „Prvých 42 rokov jeho života uplynulo v skúškach, boli to roky určené na očistenie jeho cností. Až 13 posledných rokov zasvätil chudobným a chorým.“ A práve nimi si zaslúžil korunu večnej blaženosti.

To, že oratórium je zasvätené patrónke chorých, trpiacich a núdzných, ktorá k nim mala rovnako blízko ako zakladateľ Hospitálskej rehole milosrdných bratov svätý Ján z Boha, nie je náhoda. Veď koľkokrát v dejinách jej nasledovníčky v časoch epidémií cholery či týfusu odvážne vyrazili za chorými? Dobové záznamy z cholerovej epidémie z rokov 1866 až 1873 prezrádzajú, že kým sestry z rehole Božského Vykupiteľa začali ošetrovať chorých v domoch, neraz museli najprv pochovať mŕtvych, ktorí nehybne ležali na zemi. Biskupovi Rässovi počas ničivej epidémie v rokoch 1854-1855 zakladateľka rehole píše:

Medzi predmetmi, čo mu patrili, zvláštnu úctu požívali palica a kríž. Slúžili ako nástroje, ktorými mnohí získali podivuhodné milosti. Kríž vždy nosil v rukáve, často ho vyberal, aby si ho uctil, alebo dal ho uctiť iným. Svätý Ján z Boha by iste aj dnes s krížom prebúdzal svedomie a „stratenú vieru“. Preňho, ktorý Ježiša našiel v neskoršom veku, bola klenotom. Koľké rodiny u nás dnes najviac potrebujú práve toto poznanie...

Andrea Eliášová